

ARMAND & ETIENNE

Grand amuse?
Over mijn lijk!

Tristan

Schrijver: Tristan

Coverontwerp: Unsplash

ISBN:

© Tristan

HOOFDSTUK 1.

Het is nog erg fris in de vroege morgen zodra Etienne zijn reis naar Villiard begint. Zelfs zijn ademhaling is te zien. Het wordt al snel nog kouder en is erg blij met zijn nieuwe donkerblauwe wintermantel, extra dik gevoerd met bont.

Al snel stuift er een dun laagje sneeuw om hem heen, waardoor hij, zowel als Prinses al snel bedekt zijn met ijskoude kilte. Etienne trekt zijn vingers terug in de mouwen, hij heeft twee mantels en legt er een van over zijn benen, zodat de kilte hem niet raakt. Etienne rijdt stug door ondanks de winterse witheid om hem heen. Ik moet en zal weten of Armand met mij mee wil naar Italië, bedenkt hij vol hoop en vastberaden spoort hij de merrie in draf aan.

In galop rijdt hij door het woeste landschap vol lage struiken. Etienne is bevreesd voor struikrovers of erger, wolven en klemt het pistool tegen zich aan om af te schieten wie hem lastig zal vallen. Gelukkig zijn er genoeg reizigers op deze weg en hij kan zich aansluiten bij een paar koetsen, waarin adellijke families eveneens reizen door Bourgondië. Een dagreis verder wijst een gezelschap van jagers hem de weg naar het afgelegen gebied waar het beroemde wijnhuis Villiard huist.

Nog geen uur verder moet hij Prinses inhouden, omdat een ongure troep kerels van achter struiken opdoemen. Ze stoten elkaar aan en nemen hem grijzend op. Etienne grist het pistool tevoorschijn en schiet op een boom. Het schot schrikt de struikrovers niet af. Ze dromen juist naar hem toe, breeduit grijnzend om hun buit. 'Geef 'm geen kans bij te laden,' brult een vent. 'Dat kereltje is een makkie!' Etienne merkt verschrikt omringd te worden door de overvallers en ze grijpen de teugels van Prinses beet zodat hij niet kan vluchten.

'Kijk dat paard,' grijnst er een.' Die is wel 30 louis waard.'
'En die kleren wel 5,' roept een tweede en hij legt, brutaal grijnzend een hand op zijn knie. 'Kom eens van je paardje, lekker stuk, dan gaan we saampjes een stukje rijden.'

'Verdrijf van mij, stinkende beesten!' Etienne schiet zonder aarzelen drie van de bruten neer en spoort de merrie aan. Prinses dendert over een jonge kerel heen die de teugels beet wil grijpen. Achter hem klinkt woedend gescheld, maar hij kijkt niet om. Dankbaar voor het pistool van Arnfrid dat meerdere keren achter elkaar kan schieten.

Een paar uur rijden later komt hij langs een klein dorp en Etienne voelt zich zenuwachtig worden, want achter een grote kersenboomgaard, doemen al de torens van chateau Villiard op. De hoefslagen van Prinses galmen in de stilte, zodra hij langs de muur rijdt die het kasteel omsluit. De torens met kantelen, van waaruit de lopen van kanonnen dreigend loeren, geven hem een onbehaaglijk gevoel.

Paarden hinniken in een weide en stappen nieuwsgierig dichterbij.
ben ik wel welkom bij Armand?

Etienne voelt zich nerveus, want een afgeplatte toren heeft zelfs drie kanonnen die aantonen dat Villiard nog steeds gevechtsklaar is. De ruiter en diens paard komen uit op een zanderig plein, omringd door een kniehoge muur van witte veldkeien. In het midden de poort, waarachter muren met kantelen zich uitstrekken. De poort is overhuifd met een boog van rode dakpannen. Afwachting staat Prinses stil en Etienne kijkt op naar het eeuwenoude wapen van twee eenhoorns en dreigende leeuw. De lucht is vol grijze wolken die nog meer sneeuw beloven of op het minste een flinke regenbui beloven.

Nu pas dringt er een overweldigend gekakel tot hem door, want er scharrelen overal kippen tussen hoog vergeeld gras. Het beeld van een stenen ridder neemt hem streng op. Het geeft Etienne een onwelkom gevoel. Aarzelend kijkt hij naar de koperen bel die onder een Mariabeeld hangt. Ineens voelt hij zich onzeker en bedenkt. Zal ik maar niet beter weggaan? Wat als Armand niets met mij te maken wilt hebben?

'Nee!' Etienne haalt diep adem. Ik ben niet voor niets helemaal hierheen gereden. Nu ik er toch ben, wil hij Armand ook zien. Hij knikt vastberaden. 'Etienne Chatrél de Nievré komt eraan, Armand de Montpellier. Maak je borst maar nat, ik kom je halen!' Gretig kijkt hij rond, maar nergens is er iemand te zien...

Mon Dieu, de tijd heeft hier stilgestaan, met schuin hoofd neemt Etienne het kasteel op. Villiard is zonder twijfel eeuwenoud en elk zandstenen blok zal vast een boel te vertellen hebben over wat hier allemaal ooit is gebeurd.

Het door de eeuwen heen versleten beeld van de ridder, spreekt in ieder geval van een strijdlustig verleden, want boven de poort steigeren twee gekroonde eenhoorns naast een gekroonde leeuw. Het credo is in Latijns; "Terg nimmer een Montpellier."

Wel, dat kan Etienne beamen. Hij heeft driftbuien van Armand meegemaakt en dan was hij werkelijk niet te kalmeren. Stel je eens voor, een heel leger de Montpelliërs op het slagveld. Cher aide, dan kun je beter vluchten voor je leven.

Prinses is merkbaar blij dat ze in mag houden voor de poort van het kasteel en slobbert water uit een stenen drenkbak. Onder het houten beeld van een Maria, hangt een grote bronzen bel. Etienne stijgt af en loopt erheen, maar voor hij zijn hand uit kan strekken, roept een opgetogen stem luidkeels. 'Bonjour, bent u misschien verdwaald?'

Etienne draait zich verbaasd om. Een jongeman in donkergroen kostuum rept zich op hem af. Diens huid is net zo gebronsd zoals hij zich van Armand herinnert, maar zijn haren in paardenstaart bezitten een honingkleurige gloed. Is dit misschien een broer van Armand? Achter deze knaap staat een wat jongere, die een grote mand vol kippeneieren torst, terwijl er ook een aan zijn voeten staat.

Etienne neigt zijn hoofd, terwijl de knaap hem enthousiast lachend opneemt. 'Bij de ballen van de prijsstier van Bourgondië,' zegt hij opgewonden. 'U bent zonder twijfel het meest beeldschone heerschap van geheel Frankrijk!'

'Mijn naam is Etienne Chatré de Nievré,' neigt hij zijn hoofd. 'Ik kom een bezoek brengen aan Armand de Montpellier, is hij te huize?'

'Armand is naar monsieur La Romanée-conti, om een bericht van zijn vader te brengen, maar hij kan;' De jongen van hoogstens vijftien, zestien jaar oud, kijkt op naar de lucht. 'Binnen niet al te lange tijd terug zijn, onze jonge meester is al vanaf de ochtend weg.'

Armand is hier! Etienne voelt zijn hart een sprongetje maken. Armand is hier en ik kan hem vragen of hij met mij mee wil naar Italië...

Eigenlijk verbaast dat hem. De jonge Montpellier had allang op de Sorbonne moeten zijn om zijn lessen te volgen. Tegelijk prijst hij zijn geluk. Armand is daadwerkelijk hier en ze zullen elkaar straks spreken. En dan?

Onder de nieuwsgierige blik van de jongen verbijt Etienne de neiging zijn wang te bedekken. Kan ik Armand wel vertellen wat ze mij voor vreselijks aangedaan hebben? Etienne besluit nu niet, dan niet en nooit niet de schanddaad op te biechten die ze hem aangedaan hebben. De jongen ratelt vrolijk door. 'Mocht monsieur Armand niet in de herberg zijn blijven hangen, een wedstrijd te paard rijden of met een meid ligt te rollebollen in het hooi, kunnen we hem spoedig verwachten.'

Lieve help, wat hoor ik nu? Armand rollebolt met vrouwen? Etienne maakt zich meteen enorme zorgen. Op de Sorbonne waren alleen slonzige keukenmeiden en wasvrouwen. Daar hoefde hij zich nooit druk om te maken voor concurrentie. Maar zoals hij al bemerkt heeft, in de akkers en weilanden dolen er genoeg aantrekkelijke jonge herderinnen, melkmeiden en boerinnen rond. Is mijn reis tevergeefs, zal ik maar niet beter teruggaan?

'Excuseert u mij,' de jongen zwijgt, zodra hij merkt dat Etienne naar de merrie omkijkt.

'Ik laat uw paard verzorgen, dan kunt u kennis maken met monsieur Dinant, de vader van Armand. En oh ja.' De jongen slaat zichzelf tegen het hoofd, 'wat ben ik toch dom,' grijnst hij breeduit. 'Vergeet ik mezelf geheel voor te stellen, mijn naam is Claude en die daar is mijn broertje Jean.'

Etienne kijkt naar de jongen die geduldig staat te wachten en snel buigt zodra hun blik elkaar raakt. Deze jongen is waarschijnlijk net 13 of 14 jaar oud.

'Jean, kun jij de eieren alleen naar monsieur Lehavré brengen?' Claude grijnst tegen zijn broer, 'ik moet deze onze gast naar de markies brengen. Is ie niet mooi?'

'Mon Dieu,' knikt de jongere broer. 'Deze heer is nog mooier dan alle engelen in de kerk.' Jean tilt de andere mand ook aan het hengel op.

‘Denk er om,’ maant Claude. ‘Je krijgt er vier stuks in zilver voor of je smijt eieren stuk tegen zijn ramen, dan zal ie wel snel betalen, de inhalige rat.’ Zijn jongere broer knikt enthousiast en loopt met de twee manden weg.

‘Komt u mee, monsieur, markies de Montpellier zal zo blij zijn eindelijk een gast te krijgen.’ Claude draait zich snel om en rent naar Prinses. Hij pakt haar bij de teugels en voert de merrie mee door de poort.

Etienne loopt mee met een onbehaaglijk gevoel. Is Armand wel blij om mij te zien, of zal hij mij wegsturen? Hij weet niet eens dat ik al jaren verliefd op hem ben. Etienne probeert de drang om zich om te draaien en weer te gaan in te houden, maar vreest het ergste. Als Armand met vrouwen rollebolt, wat moet hij dan met mij, een verminkte grand amuse?

Claude neemt de teugels van Prinses over en haar hoeven klikklakken vrolijk zodra ze onder de poort doorlopen.

De binnenplaats is schemerig door de hoge eeuwenoude met mos begroeide muren vol kleine ramen met rood/groen glas in lood. Bij een steile trap staan wat potten met mandarijn boompjes, een rozenstruik op stam en bloeiende tijm groeit om een grote stenen trog.

Bij de stal staat een jongeman hooi te vegen en Claude roept hem uitgelaten toe.

‘Bezoek Beau! Er is eindelijk bezoek voor de markies gekomen!’ De stalknecht draait zich om, hij is werkelijk charmant met diens goudbruine huidskleur en haren in paardenstaart. ‘Dit is Beau, monsieur, hij zal uw paard verzorgen,’

Claude geeft de teugels over aan de jongeman en Etienne knikt vriendelijk. De knecht buigt beleefd voor hem, maar begroet Prinses met meer enthousiasme.

Etienne kijkt verbaasd omlaag, want Claude pakt vrijpostig zijn arm beet. ‘Komt u maar mee, monsieur. Beau verzorgt uw prachtige paardje wel. Monsieur Dinant zal zich zo verheugen eindelijk bezoek te krijgen. Hij is altijd alleen, weet u. Door zijn ziekte bezoeken steeds minder vrienden hem en zijn humeur, oh lala, af en toe is hij om op te schieten!’ De jongen lacht daar zelf om, maar Etienne herinnert zich ineens dat zijn zadeltassen uitpuilen van de kostbaarheden.

‘Halt,’ beveelt hij en verbaasd zichzelf om de bevelende klank in zijn stem. De bedienden blijven meteen staan en kijken afwachtend.

‘Mijn zadeltassen,’ wijst Etienne ernaar, ‘ik wil mijn bagage bij me houden.’

‘Natuurlijk, mijn heer.’ Beau maakt de zadeltassen los, maar zodra hij ze van de merrie tilt, buigt zijn hand merkbaar door. ‘Mon Dieu,’ hijgt hij uit. ‘Wat voert u mee, kanonkogels?’

Etienne geeft geen verklaring, maar wanneer hij de zadeltassen overneemt, schiet er een sluiting los. Meteen tuimelen er een paar snuifdozen en een horloge op de keien.

‘Ach, wat zonde,’ Claude haast zich de kostbaarheden op te tillen en steekt ze snel toe. ‘Gelukkig is er niets beschadigd,’ knikt hij geruststellend.

Etienne stopt de kostbaarheden gehaast terug, maar een snuifdoos past niet meer en hij schuift het in een jaszak. ‘Ik ben zijn valet. ‘Komt u maar mee, dan stel ik u voor aan de meester van het huis,’ Claude wenkt opgewekt.

Maar wil de vader van Armand mij wel begroeten? Etienne voelt zich beschaamd, want onaangekondigd bij een adellijke familie op te duiken, is niet gepast. Hij heeft geen eens een visitekaart om zich daarmee voor te stellen.

‘Komt u maar,’ Claude pakt snel zijn arm. ‘U bent hoogst welkom,’ lacht hij zijn witte tanden bloot. ‘De markies zal zich enorm verheugen een jongeheer van uw schoonheid te mogen begroeten.’ Etienne laat zich de stenen trap mee op trekken en bedenkt. Binnen is binnen. Als ik mijn uiterste best doe om charmant te zijn, kan ik misschien wel een of twee overnachtingen lospeuteren. Zodra ik Armand spreek, weet ik snel genoeg of hij zin heeft in een reis naar Italië met mij of niet.

Ze betreden het kasteel via de steile trap. Bovenaan is een wijd openstaande houten deur, aan de binnenkant vol ijzeren grendels en sloten. Daarna staat hij in een smalle gang. Verbaasd ziet hij zichzelf weerkaatst, want er hangt een grote spiegel boven een dekenkist, waar een rij schoenen op staan. Etienne herkent meteen een paar die Armand vaak droeg, hij heeft het vaak zat opgepoetst.

Zijn hart slaat meteen sneller en Etienne besluit niet eerder weg te gaan voor hij zijn schoolkameraad heeft gesproken. Aan de wanden

hangen opgezette everzwijn koppen, hertengeweien en een flink aantal sabels en rapieren om een loeizwaar musket met grote loop. Er hangt ook een spiegel.

Etienne verbaast zich erover hoe lieflijk hij eruitziet in het eenvoudige donkerblauwe reiskostuum. Zal Armand het wel fijn vinden om mij te zien? Ach, zat die afgrijselijke striem toch niet op mijn wang..

Hij strijkt er vol afkeer over en verbaast zich over zijn uiterlijk. Opgezwollen oogleden, donkere randen om zijn ogen en door tijdenlang regelmatig een maaltijd te moeten missen, is zijn gezicht ingevallen.

Met diepe zucht slaat hij zijn ogen neer. Een grand amuse zijn, kan hij wel voorlopig wel vergeten. Toch haalt hij zijn zilveren kam uit een binnenzak en fatsoeneert zijn dure coiffure. Gelukkig heeft het niet geleden van het rijden door weer en wind.

‘Staat u mij toe, monsieur?’ Claude neemt hem zijn mantel af, pakt een borstel en klopt stof van Etiennes kousen. Daarna knielt hij neer om zijn schoenen op te poetsen. Etienne neemt zichzelf onzeker op, maar de jongen knikt goedkeurend. ‘U bent nog mooier dan een pauw,’ zegt hij welgemeend. ‘Monsieur Dinant zal zich enorm verheugen om uw schoonheid te mogen zien. U bent werkelijk beeldschoon en die striem op uw wang gaat wel over hoor. U bent nog prachtiger dan de engelen in de kerk.’

Etienne luistert geamuseerd naar de complimentjes die de jongen zo welgemeend rondstrooit. Hij volgt Claude naar een hal waar de houten vloer oplicht met rode en groene kleuren, omdat weelderig zonlicht door de glas in lood ramen schijnt. In het midden ligt een flink formaat zwart berenvel en langs de wanden staan een stel harnassen. Duidelijk ooit gebruikt in de een of andere veldslag, aangezien ze overal butsen hebben. Naast een grote haard staan wat stoelen en Etienne kan zich voorstellen hoe Armand en zijn familie voor een laaiend haardvuur zitten, om kastanjes te roosteren en wie weet te luisteren naar verhalen over veldslagen. Aan de wanden hangen statieportretten van voorouders. Villiard heeft merkbaar een beroemd verleden, aangezien een paar geportretteerden een kroon dragen en ridders in harnas een groot zwaard vast houden. Ze komen langs een houten trap die naar boven leidt. Daarboven is een portaaltje, waar de trap een hoek maakt en verder stijgt naar rechts. Door een groot raam verlicht in kleurig glas in lood, steigerend een witte eenhoorn. Claude loopt

langs de trap een gang in, maar blijft met een ruk staan. Etienne eveneens. Ze kijken elkaar verschrikt aan, omdat er ergens iemand hoest, het klinkt met zo een holle galm, dat het zelf pijn in de borst doet.

‘Monsieur Dinant is al jarenlang ziek, u moet hem maar het hoesten vergeven,’ zegt de jongen verlegen. ‘De meester heeft een longziekte waar geen geneesheer iets aan kan doen, al zijn er vele geweest.’

‘Is het de tering?’ Etienne schudt zijn hoofd. ‘Daar genezen er inderdaad weinig van,’ zegt hij meelevend, ‘maar men kan wel de pijn verminderen met medicijnen.’

‘Kent u zulke, monsieur?’ Claude kijkt hem hoopvol aan. ‘De meester drinkt nu, weet u? Soms wel tien flessen op een dag, maar ze helpen niet om de ziekte te verbeteren, zelfs niet de grand cru’s.’ Ze gaan een smalle gang in die eindigt bij een deur waar het familiewapen op geschilderd is. Het credo in het latijn eronder. Etienne voelt bewondering, hij wist niet dat Armand de Montpellier van zo een roemruchtig geslacht afstamde. Claude klopt met flinke slagen op het hout, ‘de meester hoort soms niet goed,’ fluistert hij en opent daarna de deur.

Etienne gluurt een kleine kamer in, waarbij meteen het gevoel stijgt een kelder binnen te komen. Klamme damp raakt zijn gezicht, terwijl een sterke urinegeur zijn neus teistert. ‘Excuseert u mij, wacht u alstublieft een moment? De markies is nog niet toonbaar.’ Claude schiet langs hem naar binnen en komt bijna net zo snel terug met een overvolle po. De onwelriekende stank Etienne laat huiveren en hij kijkt met opgetrokken neus de schemerige kamer in. Er brandt een laag vuur in de haard. Het verspreid nauwelijks licht, laat staan dat het warmte schenkt. Op een kast branden drie kaarsen in een grote zilveren kandelaar, dof van zelden gepoetst te worden. Op een vloerkleed met donkerrode kleur, liggen talloze lege wijnflessen, sommigen zijn de paardenhoeven, waarin men immers alleen grand cru huist. Claude dringt langs hem. De jongen haast zich de kamer in, verzamelt de lege flessen en zet ze in een hoek, waarbij het glas luid rinkelt.

‘Wat doe je?’ Een lage stem grommelt als een oude hond. ‘Waarom maak je mij wakker? Maak niet zoveel herrie, daar krijg ik hoofdpijn van.’

'Er is bezoek, meester,' zegt de jongen op gedempte toon. 'U zult uw ogen uitkijken, het is net een engel en hij heeft ogen van het puurste hemelsblauw.'

'Bezoek? Hier? Je neemt me in de maling!' De vader van Armand klinkt smalend. 'Niemand komt dit onzalige wrak bezoeken. Ik ben gedoemd alleen te sterven, terwijl die hondsvot van een zoon van mij de losbol uithangt in de herberg.'

'Welnee, welnee, u zult nooit sterven,' de stem van Claude klinkt opbeurend. 'Kom, ik kam uw haar. Trekt u uw jas maar aan en laat uw gast maar eens zien hoe een Montpellier een tété-a-tété houdt.'

'Waarom moet ik mijn jas aan? Houdt op met die nonsens, ik moet dat ding niet aan. Laat me met rust, verdwij!'

Etienne voelt zijn wenkbrauw omhooggaan. Tété-a-tété met de vader van Armand?

Diens stem klinkt behoorlijk chagrijnig, zodra als de jongen hem iets toefluistert. 'Mooie jongen? Hier komen nooit mooie jongens,' moppert hij. Etienne ziet de valet op hem afbenen.

'Violá monsieur,' Claude glimlacht bemoedigend. 'De meester is misschien wat knorrig, hij werd net wakker,' glimlacht hij opgewekt, 'maar u zult zien hoe onderhoudend hij kan zijn. Markies de Montpellier vertelt de mooiste verhalen over dapperste ridders van weleer.'

De jongen pakt zijn arm beet en trekt hem mee naar binnen. 'kijkt u eens, monsieur,'

Claude klinkt als een trotse vader. 'Hier is uw bezoek.'

De elegante jongeling stapt naar voren, maar het liefste zou hij rechtsomkeert maken. Cher aide, bedenkt Etienne zodra hij iemand in een grote fauteuil ziet zitten. Is dit oude gedrocht, met zijn gerimpeld gezicht en ongekamde grijze haren, nu echt Armands vader?

'Mag ik u voorstellen, monsieur?' Claude haast zich voor de oude heer en daarna voor Etienne te buigen. 'Markies Dinant Antoine de Montpellier, de vader van Armand,' stelt hij voor.

'Enchante,' Etienne maakt een beleefde buiging en gaat snel weer rechtop staan, want de oude heer vult hem met weerzin.

'Aangenaam kennis met u te mogen maken' '

Enchante,' grommelt zijn lage stem. De markies neemt hem op, waarbij zijn ogen merkbaar groter worden. Dinant gaat staan om

de buiging te beantwoorden. Daarbij zwaait hij op de benen heen en weer.

‘Welkom welkom,’ zijn stem klinkt dubbel en hij grijnst belust. ‘Komt een engel mij eindelijk halen?’

Sacrebleu, die vent is stomdronken! Etienne glimlacht beleefd om zijn weerzin niet te laten merken. ‘Mijn naam is Etienne Elouan Baptiste Chatrél de Nievré, monsieur. Ik ben gekomen om uw zoon Armand een bezoek te brengen. Ik hoorde dat hij niet te huize is?’

Chatrél de Nievré?’ De stem van de oude heer koelt merkbaar af. Etienne weet best waar deze koelte vandaan komt, zijn vader heeft geen beste reputatie. Meteen herinnert hij zich de snuifdoos in zijn zak en hoopt dat het niet geleden heeft van het vallen.

‘Mag ik u een klein presentje aanbieden?’ Hij haast zich de doos uit zijn jaszak te pakken. ‘Ik dacht u te verblijden met een kleinigheid,’ knikt Etienne galant. ‘Ik hoorde dat u al enige tijd ziek bent en wil u graag iets schenken om zich mee te vermaken.’

Hij overhandigd de snuifdoos en merkt opgelucht dat het van puur goud is, met de beeltenis van een grote driemaster waar een zeemeermin onder zwemt. Dinant neemt de snuifdoos aan en maakt van de gelegenheid gebruik zijn vingers te strelen. Etienne doet of hij het niet bemerkt, maar huivert. Hij bevalt de oude heer zeer goed, terwijl dit gevoel echt niet wederzijds is...

Dinant bekijkt de snuifdoos en glimlacht een vergeeld gebit bloot, duidelijk onder de indruk van het kostbare geschenk. ‘Het is mij altijd een genoeg een vriend van mijn zoon te verwelkomen. Neem plaats en laten we een wijle kouten, terwijl we wachten op de komst van de bon vivant. Zodra hij vrijbrief krijgt om door de landerijen te struinen, neemt mijn zoon altijd ruim de tijd.’

Etienne gaat op de tweede fauteuil zitten en vecht tegen de drang om te smeken of er in vredesnaam een raam open mag. De odeur van ongewassen oude man maakt hem onpasselijk. Ze staren elkaar aan en er hangt een vervelende stilte.

‘Toe jongen, gedraag je als een goede bediende, wanneer je dat zo nodig wilt spelen,’ valt de oude markies ineens uit. ‘Mon Dieu, waarom moet ik het toch met dit stukje onbeschaafde hondsvot doen,’ klaagt Dinant. ‘Vooruit, biedt mijn gast iets te drinken aan!’

‘Mag ik u een versnapering aanbieden?’ Claude haast zich het te zeggen, want Etienne kijkt onbewust om naar de deur. Dinant leunt ineens achterover in de stoel. Hij spreidt zijn benen wijds, leunt daarna met de kin op een hand en laat een pink zijn lippen strelen. Het geheime teken van affectie laat Etienne huiveren.

Cher aide. Probeer die oude zatlap mij werkelijk te verleiden? Etienne doet alsof hij het niet ziet en kijkt naar de jongen. Claude staart hem strak aan en negeert eveneens de avances van de oude heer.

‘Ik zou gaarne wat thee nuttigen,’ zegt Etienne om beleefd te blijven. ‘Het was een lange reis te paard hierheen en dat geeft kilte in de botten.’

‘Kilte in de botten?’ De oude heer springt meteen op. Claude haast zich naar hem toe en ondersteunt de markies, want Dinant wankelt laveloos naar een bureau. Hij haalt een sleutelbos uit zijn zak en buigt over een lade die hij gehaast opent.

‘Zie, kijk hier,’ zegt Dinant triomfantelijk. ‘Hier bewaar ik de grootste kostbaarheid van mijn kasteel.’

Etienne weet wel wat voor hem de grootste kostbaarheid is, waar blijft Armand toch? Etienne voelt zich vreselijk ongerust over hoe zijn jeugdvriend zal reageren als ze elkaar zien. Wat zal Armand zeggen of vooral, wat zal Armand doen als hij mij ziet?

Zal hij me wegsturen of mag ik blijven?

Etienne haast zich bewonderend te kijken en gedraagt zich als liefvallige grand amuse, terwijl de markies hem vol trots een likeurkelder toont. Daarna laat hij Etienne proeven van oude likeuren uit kleine karafjes en piepkleine glaasjes. Etienne probeert de glaasjes met pruimen, bessen en andere likeuren af te slaan, maar ze worden hem opgedrongen, onder het mom van proeven.

Die oude viespeuk probeert mij dronken te voeren, merkt hij wel. Op zijn nuchtere maag valt de likeur zwaar. Etienne krijgt al snel gloeiende wangen en moet tegen de aandrang vechten zijn kraag en jas los te knopen.

Claude rept zich naar binnen en draagt een dienblad met theepot, kopjes en een lichte lunch mee. De jongen probeert tussen hen te schipperen met grapjes, want Dinant laat duidelijk merken Etienne het liefste meteen over het bureau te duwen en hem te